

12 — MALENA

Otvorivši oči pokušavam da se orijentišem po mutnom okolišu i naprežem volju ne bih li naterao pokrete da me povedu protivno pritisku koji me tera ka površini i suprotno instinktu što me parališe. Sledim jedan jedini trag; tebe Malena! Kad smo se našli na dnu reke, pritisak me je izbacio i životinjski nagon me je poterao ka površini. Sebično sam grabio ka kiseoniku sve dok nisam udahnuo. Kukavički. Trebalo je vremena da shvatim da te nema, da si i dalje tamo dole kuda sam te poveo. Pretrnuo sam, potom napunio pluća vazduhom i krenuo po tebe. Ne malena, nije gotovo! Odavde ćemo izaći zajedno!

Osmatram muljevito dno boreći se protiv struje. Ne bi trebalo... ne... ne bi smelo da bude previše teško razaznati drečavu šerpa plavu boju skršenog „stojadina“. Pa ipak, u varljivo mutnoj vodi ne razaznajem oblike i boje. Na trenutke gubim prisebnost i pomišljam da izronim po vazduh, zatim opet istražujem, sve dok sasvim iznenada ne ugledam svoje vozilo utonulo u mulj. Srce mi radosno udara i ustremljujem se ka njemu.

Sećanja stižu u kratkim bljeskovima.

Sećam se tvoje dečaćki podrezane kose. Večito začuđenih prekrupnih očiju. I tvojih vižljastih udova. Svih onih izazova koje si za mene predstavljala. Sećam se večeri na stepeništu zgrade, još iz bezazlenih vremena kad smo bili tek prijatelji. Redovno sam te pratio kući. Prisećam se tvojih minimalnih haljinica i tvoje preplanule puti, tek donekle razaznatljive. Tvoje telesnosti koja me je morila tajanstvom pod slabašnim zračkom varljivo dalekog uličnog osvetljenja. I povratka kući posle toga. Posezanja za sobom kako bih utažio bol koji si izazivala. Oduvek si bila moj vodič u nepoznate svetove.

Najzad stižem do potopljenog auta. Očaj me preplavljuje. Limarija je zgužvana, vrata su zaglavljena. Cimam, ne uspevam da ih otvorim. Nemam vremena! Kako sam se dođavola našao van vozila? Nije moguće! Prozor je spušten. Ako sam tuda izašao, onda se istim putem mogu i vratiti. Pokušavam da se provučem. Dok se upinjem da se probijem do tebe, slike u glavi se smenjuju poput izludelog kaledioskopa. Vidim te one noći kad smo pozvani na novogodišnju proslavu kod Nađe. Dve čaše vina i tvoja nedoumica oko haljine koju bi obukla. Predlažem ti crvenu, a ti zbacuješ plavu i ostaješ gola pred mojim zabezeknutim pogledom. Smešiš se, oblačiš onu plamenu i pitaš kako ti stoji. Mucam, trepcem. Oh, Malena, oduvek si bila moj vodič kroz nepoznato.

Vidim te. Na svome si sedištu i vezana si pojasom po propisima. Kosa ti je pala preko lica, a tanane šake preklopljene su ti u krilu. Valjda nije prekasno. Pružam ruke, ne bih li te dohvatio, ali ne uspevam. Očajavam i kao da te na mah vidim u svojoj sobici. U mislima mi odjekuje ono davno sopstveno priznanje da nikad nisam bio sa ženom. Ponovo me hvataš za ruku i prinosiš je svojim preponama. I kao da opet osećam toplinu tvoje nutrine na prstima i ukus tvoje ženskosti na jeziku. Oduvek si bila moj vodič kroz grešne stranputice sladostrašća.

A onda, upinjući se da te povučem, najednom shvatam kako sam ispio iz vozila — upravo kroz ovaj prozor. U stvari, jednostavno je. Najpre ruke i glava! Provlačim ramena prisećajući se kako sam lako prodirao u tebe. Dolazio bih noću sa posla, da bih te nalazio u laganoj spavaćici, kako potrbuške opružena gledaš TV. Raskopčao bih kožnjak i spustio pantalone, zadizao bih tananu svilu i kliznuo bih u tebe. Samo bi prostenjala i pokrenula bokove da mi pomogneš. Ne, Malena, neću te napustiti! Oдавde ćemo izaći zajedno.

Prolazim, savijam telo i najzad se nalazim na zadnjem sedištu, iza tebe. Unutra sam! Pružam ruku i otkačinjem sigurnosni pojas koji te

sputava. Tvoja kosa pleše nošena talasićima koje stvaraju moji nervozni pokreti. To je sve što od tebe vidim. I sećam se plaže, baš kraj ove iste reke i svojih prijatelja što zadivljeno posmatraju kako zbacuješ gornji deo kupaćeg kostima. „Šta se koga tiče gde ću da se sunčam“, osorno si rekla. A znam da si ispod svojih ogledalo neprozirnih sunčanih naočara pažljivo proučavala njihove zadivljene poglede i uživala u grču moje ljubomore. Oduvek si bila moj vodič kroz muke i agoniju.

Povlačim te, ne ide, nešto te drži. Pridižem glavu i vidim ti noge. Zarobljene su zgužvanom limarijom. Prelazim napred i pokušavam poslednjom snagom da te oslobodim. Tek posle višestrukog cimanja uspevam i povlačim te. Slobodna si! Trijumf samo što nije izbacio mukotrpno čuvani vazduh iz pluća. Sećam se Dubrovnika i nas dvoje gde se sred noći grlimo pred mračnim jezuitskim zdanjem. Božijim predstavištvom, tako si ga nazvala. „Nek nas vidi“, vrištala si besno zbacujući odeću sa sebe, zatim izbezumljeno rastržući moju. Sećam se prodiranja tvog prstića gde se ne sme i besnog palacanja tvog jezika u mome ždreću.

Oh Malena, oduvek si znala da me povedeš stepenik više po zabranjenim i mračnim bespućima greha! Dižem pogled i shvatam da mi tvoje drago lice više nije skriveno. Voda uzburkana mojim histeričnim pokretima pomerila ti je kosu. Stomak mi se steže. U sećanju vidim to isto lice, prezrivo i nadmeno. Par sekundi pre no što sam izgubio kontrolu nad vozilom i probio ogradu mosta hladno si mi saopštila: „Imam drugog“.

Ali nije to naglo prisećanje ono što me udara. Više mi ništa ne znači tvoje neverstvo. Užas dolazi od surove i beznadežne slike što se otvara mom pogledu. Tvoje su usne rastvorene. Oči su ti staklaste i začuđeno gledaju u mene. Kao da očekuješ poljubac

Ne! Ne!

Prekasno je. Moram izaći!

Pokušavam da se okrenem i da isplivam iz teskobne školjke sjebanog „keca“. Nema prostora za tako nešto. Pokušavam da se izvučem natriške, ali ne pogađam prozor. Onda više ne mogu da se suzdržim. Nagon je prejak i otvaram usta. Udišem. Ali to nije ono čega su prenapregnuta pluća željna. To nije život. Poslednjim pokretom grabim tvoju hladnu šaku. Znam, povešćeš me još jednom.

Oduvek si bila moj vodič kroz nepoznato.

I ne znam kuda će nas naša putenost ovog puta povesti, ali u jedno sam siguran.

Gde god to bilo, tamo ćemo stići zajedno.